

(E-novine)

Neizbežni urednik Nove Srpske Fašističke Misli, Đorđe Vukadinović, elaborirao je epilog drame rečenicom da se pokazalo da i pored “decenijskog čula na nacionalnoj lobotomiji”, “nije tako izdati” – pogotovo “izdati na Kosovu”, nakon što je i Crkva javno iznela svoj stav, nakon što se oglasio Putin”. Ove rečenice, striktno gledano, nemaju nikakvog smisla, jedini njihov smisao je reprodukcija autoritarnog poretka plašenjem građana proizvoljnim diskvalifikacijama i šlepovanjem uz izvore autoritarnosti

Najpre, “izdajnici” su očigledno jedan od osnovnih pojmova srpske politike. I ova poslednja drama oko sporazuma, po opštem mišljenju, vrtela se oko uloge “izdajnika”. SPC je upozorila da niko nema prava da “izda” Kosovo, lepili su se plakati, a politički analitičari nacionalističkog smera šlepali su se na ovu stihiju. Pa ipak, ako se setimo da naša politika nije nešto poznata po uspešnosti, trebalo bi da sa posebnom pažnjom pratimo i njene pojmove. Ne treba da čudi da se, posle ispitivanja, pojam izdajnik pokazuje kao mnogo veće “ništa” od onog što je, po opštem mišljenju, ponuđeno našim pregovaračima u Briselu.

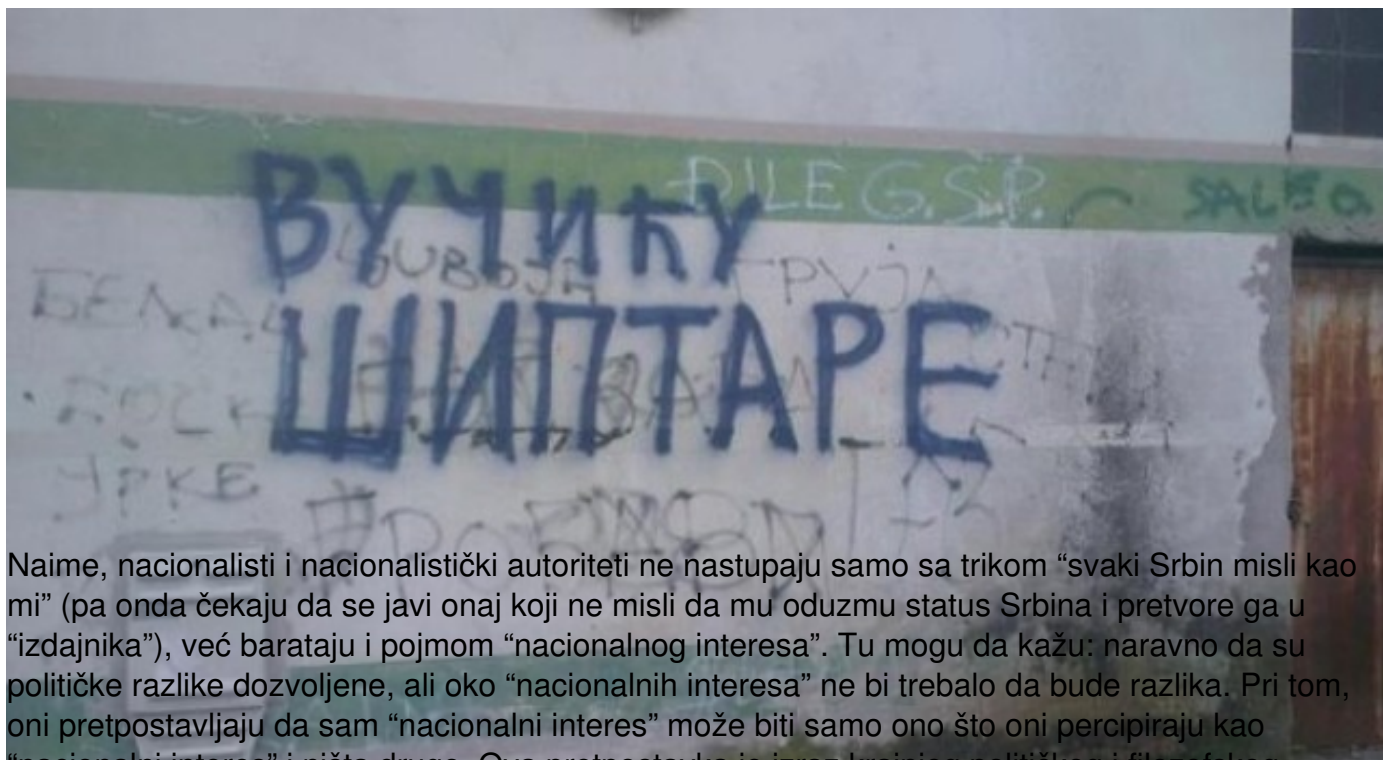
U mirnodopskoj politici, pojam “izdajnik” sastoji se od dva uslova. Najpre, da bi ste bili označeni

Nabijanje na kolac Đorđa Vukadinovića

Пише: Vladimir Milutinović
субота, 13 април 2013 13:21

као издајник морате се не slagати са већином “naroda”, или са групом која се представља као заступник “svih Srba”. Код нас су се некада те групе okupljале око националистичких вођа, док се данас испоставља да је једино SPC, заронјена у Kosovски mit, способна и voljna да reproducује ову матрицу. I у последњем саопштењу, partijarh и arhijereji кажу да су, док упозоравају да се не сме издати Kosovo и Metohija, “uvereni да изражавају став свих njenih vernika”, иако у те vernike вероватно računају onih 95% deklarисаних православних Srba и nisu ih konsultovali код овог uverenja.

Na ovaj stav SPC nadovezuju се nacionalističke organizacije које без problema користе говор о “izdajnicima”, а заједно са njима и nacionalistički “intelektualci”. Problem са овим ставом је у tome што је он očigledно autoritaran. U njegovom okruženju nije dozvoljeno imati различит став од већине или од autoriteta, а sloboda различитог stava је temeljna sloboda moderne demokratije. Dakle, “izdajnik” као “neko čiji се став разликује од stava већине” у očiglednoj је suprotnosti са modernim vrednostima. Da bi се ова protivrečnost ublažila potrebno је pojmu “izdajnika” dodati još jedno značenje.

Naime, nacionalisti и nacionalistički autoriteti не наступају само са trikom “svaki Srbin misli као mi” (pa onda čekaju да се javи onaj који не misli да mu oduzmu status Srbina и pretvore га u “izdajnika”), već barataју и pojmom “nacionalnog interesa”. Tu mogu да кажу: naravno да су političke разлике dozvoljene, али око “nacionalnih interesa” не bi trebalo да bude разлика. Pri том, oni pretpostavljaju да сам “nacionalni interes” može biti samo ono što oni percipiraju као “nacionalni interes” и ništa drugo. Ova pretpostavka је израз krajnjeg političkog и filozofskog neznanja jer је potpuno nemoguće tako komplikovane stvari као što је interes cele jedne nacije percipirati као jednoznačno određene, nesporne и poznate. Pošto и pored ove okolnosti ipak pretpostavljaju да се зна šta је “nacionalni interes” и да то знају baš oni, nacionalisti prave još jednu pretpostavku: да се oni који се са njима javно не slažu, u sebi се sigurno slažu са njима – jer im је nemoguće и pomisliti да nisu u pravu – али да zbog materijalne koristi или drugih interesa govore и rade drugačije. Tako се kompletira појам издајника који jedini može imati negativno

Nabijanje na kolac Đorđa Vukadinovića

Пише: Vladimir Milutinović
субота, 13 април 2013 13:21

zančenje: izdajnik je onaj koji u sebi zna da su nacionalisti u pravu, ali namerno radi protiv njih. Problem je samo u tome što takvi ljudi ili ne postoje ili su vrlo retki i, uz to, dodatni problem je u tome što kada bi i postojao neko takav, mi ne bi mogli znati ko je taj čovek, jer bi to zahtevalo znanje o njegovim unutrašnjim stanjima.

To znači da svako ko u mirnodopskoj politici koristi reč “izdajnik” pravi dve pogrešne pretpostavke: 1) da sadržaj “nacionalnog interesa” može biti jednoznačno određen i poznat, i 2) da oni koji se javno ne slažu sa tim određenjem, u sebi znaju da je istina drugačija. Kao što rekoh, obe ove pretpostavke su izraz krajnjeg neznanja o osnovama demokratskog političkog društva, pa mogu da služe jedino proizvoljnoj diskvalifikaciji političkih protivnika. “Izdajnik” je prazna politička etiketa. Onaj ko koristi pojam “izdajnik” u politici, čini jednaku uslugu društvu kao što bi je činio onaj ko bi išao po ulici i nasumično hapsio građane ili pokazivao nameru da to čini.

Pa ipak, u našoj javnosti govoriti o izdaji nije nikakav greh, šta više, to se posebno ceni. U danima pred ovu poslednju važnu odluku, politički analitičari koji se nimalo ne libe da istražuju “izdajnike” bili su većina u političkim emisijama. Neizbežni Đorđe Vukadinović elaborirao je epilog drame rečenicom da se pokazalo da i pored “decenijskog rada na nacionalnoj lobotomiji”, “nije lako izdati”, pogotovo “izdati na Kosovu”, “nakon što je i Crkva javno iznela svoj stav, nakon što se oglasio Putin”. Ove rečenice, striktno gledano, nemaju nikakvog smisla, jedini njihov smisao je reprodukcija autoritarnog poretka plašenjem građana proizvoljnim diskvalifikacijama i šlepanjem uz izvore autoritarnosti.

Nabijanje na kolac Đorđa Vukadinovića

Пише: Vladimir Milutinović
субота, 13 април 2013 13:21

Ljudi koji govore o “izdajnicima” na taj način prave direktnu i veliku štetu društvu verovatno zbog nekog sitnog privatnog ćara, makar u obliku prisutnosti u medijima. Ne mogu se i sami nazvati izdajnicima, zbog toga što je to, em kao takvo nelegitimno, em ne odgovara prvom delu značenja pojma (jer oni uvek brinu da su u većini), a ni zbog toga što se u njihovom slučaju pre radi o neznanju, nego o namernom radu protiv društvenih interesa, što bi bio i poslednji uslov za etiketu “izdajnik”.

A što reče jedan stari filozof, koji je morao da popije kukutu pod nekom vrstom optužbe da je “izdajnik” – “Vrlina je znanje”, a ne neznanje.